

Strækning, faar man 3,99 eller med et rundt Tal 4 Mand pr. Kilometer. De svenske Baners Længde er 2,613 Kilometer. Fordeles de 10,417 Personer herpaa, bliver mærkelig nok Antallet pr. Kilometer ogsaa 3,99 eller med et rundt Tal 4. Det vil altsaa ses, at i Sammenligning med Sverige falder Anken over alt for urimelig stort Personale her i Landet bort. Men dermed er jo paa ingen Maade Anken over Dyrheden i og for sig bortfalden; thi der kunde jo være andre Momenter, og andre Lande kunde have det meget billigere. I saa Henseende tror jeg imidlertid ikke at kunne bringe et bedre Bevis frem for, at det ikke forholder sig saa ganske rigtig med Dyrheden i det hele taget, end det, jeg henter fra selve Flertallets Reformplan; den foreligger jo i Folketingsudvalgets Betænkning, og der findes i Tillæg B. Sp. 477—78 en meget oplysende tabellarisk Fremstilling af det overordnede Personale i vor Jærnbaneadministration. Det fremgaar deraf, at der i Klasserne fra Kontorchef og opad findes 40 Personer. Dette foreslog Flertallet i sin Betænkning — jeg ved godt, at der ved tredje Behandling er stet en lille Forandring — nedsat til 22, altsaa til hen imod Halvdelen. I Klassen Fuldmægtige findes der nu 38; dem foreslog Flertallet nedsat til 25, ogsaa en ganske overordentlig Nedsættelse. Mindretallet foreslog ganske vist ogsaa Nedsættelser, men langt fra i et saadant Forhold; den Nedsættelse, det foreslog, var hverst moderat og meget besked. Hvor meget er den økonomiske Binding af den uhyre Reduktion, som Flertallet foreslog? Efter indgaaende Underøgelser — og jeg tror, at det er godkendt af selve Flertallet i det andet Ting, i alt Fald er det, saa vidt jeg ved, paa ingen Maade modsagt, uagtet det er kommet frem — er med Hensyn til det økonomiske Resultat Forfælsken mellem Flertallet og Mindretallet kun 60—70,000 Kr. Nu skal dermed ingenlunde være sagt, at jeg anser en Sum af 60,000 Kr. for i og for sig at være en Ubetydelighed — tværtimod, for vort lille Land kan den i mange Henseender være ganske stor — men den maa jo betragtes i Forhold til de Summer, hvorom her handles, og maaler jeg Beløbet med dem, tror jeg, at enhver vil indrømme, at det er et rent forsvindende Beløb; thi Lønningsudgiften til det ved Statsbanen ansatte Personale er ca. 6½ Mill. Kr., og over for dette mangedobbelte Millionbeløb vil man indrømme, at en Besparelse af 60,000 Kr. er ligesom forsvindende. Endnu mindre betydeligt bliver dette Beløb, hvis jeg maaler det med hele den

store Institutions Omfang, idet den aarlige Bruttoindtægt af vore Statsbaner er ca. 16 Mill. Kr. Naar man nu betænker, at en saadan Besparelse af 60—70,000 Kr. nødvendigvis er Svækkelse af Kontrollen og Ledelsen ved den overordentlige Reduktion, der foregaar, og at det i det hele er saa store Beløb, der her er Tale om, vil man se, hvor let det kan tænkes, at man gennem denne Svækkelse af Kontrollen og Ledelsen mange Gange kan tabe de 60,000 Kr. Jeg tror, at der ikke let kan findes et mere slaaende Bevis paa Løsheden af Anken over Dyrheden end det, at Flertallet efter fleraarige Spekulationer ikke har formaaret at drive det videre i sit ideale Reformforslag end til en beskedne Besparelse af 60—70,000 Kr. paa en Lønningsudgift af 6½ Mill. Kr. og paa en Bruttoindtægt af Forretningen af 16 Mill. Kr.

Jeg skal hermed forlade Dyrhedsanken for at gaa over til Anken over Administrationens Udgytighed. Jeg skal her holde mig til den meget gamle Regel, som vi jo endogsaa finde fremstillet allerede i Biblen: Man skal bedømme Træet efter dets Frugter og Manden efter hans Gerning. I Henhold hertil tror jeg, at det er et billigt Forlangende, at man ogsaa skal bedømme en Institution efter dens Resultater. Disse Resultater, som kunne foreligge fra en saadan Institution som vor Jærnbaneadministration, maa søges i en dobbelt Retning, til den ene Side, at der frembringes en god Jærnbanebetjening for Publikum, til den anden Side, at der bringes et godt økonomisk Resultat af Banerne, tvende Hensyn, der delvis stride mod hinanden, men dog delvis, og heldigvis ogsaa kunne falde sammen, men det vil let ses, at der hører en ganske overordentlig Dydighed til at faa disse til Dels modstridende Hensyn til fuldstændig og samtidig at gaa op i hinanden. Alligevel tror jeg, at det nogenlunde er lykkedes vor nuværende Jærnbaneadministration at tilfredsstille eller i alt Fald at imødekomme begge Krav. Jeg skal først henholde mig til det ene, Hensynet over for Publikum. Hvad er det, det Publikum, der benytter Jærnbanerne, særlig kan og vil stille Fordring om. Jeg tror, at jeg kortelig kan angive det som Forlangende om hyppige Tog, hurtige Tog og billige Takster. Der findes i Berlingske Tidende for 3dje Februar en Artikel, som sikkert vil være mange allerede Medlemmer bekendt, og jeg behøver derfor kun at nævne et Par af de mange autentiske Meddelelser, der gives i denne Artikel, og som navnlig oplyser, hvor meget og i hvor høj Grad de af mig her nævnte Fordringer ere imøde-